

דברים לזכרה של דליה זיפשטיין 08.11.2018 - 09.01.1948

דליה חברתי הלכה מאיתנו לאחר מאבק ממושך ואמיץ במחלת הסרטן. היא יכלה למחלה האכזרית בהתפרצותה הראשונה, אך נכנעה לה בשנים האחרונות לאחר שחזרה לכרסם בגופה.

החברות שלנו "הולכת" לאחור שנים רבות, אל תחילת עבודתנו בשירות הפסיכולוגי-חינוכי של עיריית תל-אביב-יפו, אך החיבור המיוחד שהיה ביננו כאילו החל כמה דורות קודם לכן, בגלל הסיפור הדומה של משפחות המוצא שלנו והמנטליות המשותפת שהפכה אותנו למעין "אחיות" - כל כך שונות, ועם זאת, כל כך דומות, ובשל כך כאילו משלימות זו את זו בצורה הנכונה ביותר. הערכנו האחת בשנייה את השונה, לא תמיד היינו מודעות בזמן אמת לדומה, והשיחות בינינו קלחו תמיד ויצרו עניין משותף.

דליה התחילה את מסעה המקצועי כפסיכולוגית מן השורה בתחנת "יפו", המשיכה לתפקיד האהוב עליה - ניהול המועדונים הטיפוליים של שפ"ח תל-אביב-יפו, על שמו של אבשלום סמיט, ומשם - לתפקיד מורכב אך בעל משמעות גדולה בחייה כמנהלת הפנימיות של עיריית תל-אביב/יפו בעקבות מיקה כץ. לא במקרה היו הדמויות הללו שאותן דליה החליפה מיוחדות במינן עם שילוב נפלא של נתינה, אהבה ואכפתיות. רק בשנים האחרונות קיבלה דליה על עצמה ניהול קצת יותר "ממוסד" של התחנה הפסיכולוגית בהדר יוסף, ונראה כי מצאה מרגוע בחיק צוות התחנה שהוקיר וכיבד את סגנון הניהול הכל כך אישי שלה.

בכל תפקידיה הותירה דליה את חותמה לאו דווקא בדרך סמכותית או על ידי הפגנת כוח או שליטה, אלא בדרכה המאוד חמה ומכילה, אכפתית ומקרבת, ועל זה אהבו אותה עמיתיה ועובדיה כאחד. היררכיה, תחרותיות וראייה מעמדית לא עניינו אותה, והיא חברה למנהלים, למזכירות ולעובדי משק כאחד - כולם היו שווים בעיניה. המחלה פלשה לגופה של דליה אך לא לחייה. אדם זר לא היה מנחש כלל שהיא חולה, גם בשנים הקשות ביותר. אהבת החיים שלה, היכולת ליהנות מכל חוויה קטנה כגדולה, העניין בתרבות ובאומנות, בנסיעות לחו"ל, במפגשי חברות וחברים ובבילוי בחיק המשפחה הקטנה והחמה שלה מילאו אותה לגמרי. אם להודות על האמת - אינני זוכרת כמעט את דליה ממורמרת או עצובה לאורך שנים ארוכות של עבודה משותפת, וזאת אף על פי שהחיים לא הקלו עמה כלל.

דליה יקירה, נוחי בשלום על משכבך וזכרך יישאר איתנו תמיד

באהבה ובהוקרה
חברתך
צילה טנא